

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 7 • juli 2023

INHOUD

<i>Uw offer is van grote waarde! (gedicht) .....</i>	<i>145</i>
<i>Christus onze Heere (7) .....</i>	<i>146</i>
<i>De tien plagen (2,slot).....</i>	<i>148</i>
<i>De tienden (2,slot) .....</i>	<i>150</i>
<i>Beweringen over de Christelijke weg getoetst</i>	
<i>aan de Schrift (1) .....</i>	<i>155</i>
<i>Wie is de kleine hoorn uit Daniël 8? .....</i>	<i>161</i>
<i>Mag een vrouw alleen huishoudelijke taken uitvoeren?.....</i>	<i>165</i>
<i>Geen oecumene, maar oordeel (1) .....</i>	<i>167</i>
<i>Jeruzalem .....</i>	<i>170</i>
<i>Vang de vossen! .....</i>	<i>172</i>

Uitnodiging lezing in Antwerpen – hartelijk welkom!

Onderwerp:

Maar Christus is alles en in allen

Een overdenking van de Brief aan Kolossenzen hoofdstuk 3:11

Datum:

9 september 2023 van 10.00u tot 16.00u

Dagindeling:

10.00-10.30u	samenzang en gebed
10.30-11.45u	deel 1: Christus is alles
12.00-13.30u	lunch (wordt voorzien)
13.30-14.00u	samenzang en gebed
14.00-15.15u	deel 2: Christus in allen
15.30u	koffie en gebak

Locatie:

't Groen Schooltje (Boechoutsesteenweg rechts naast nr. 29 steegje inrijden)

Om praktische reden graag aanmelden voor 1 september.

Aanmelding per mail: emilevanharen@gmail.com

(Of eventueel tel. 0032/496.567.008)

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock © foto's binnenzijde: Pixabay

Uw offer is van grote waarde!

Wij roemen, Heere Jezus, de kracht van Uw zoenbloed.
Het vormt van ons heil toch de eeuwige grond.
We hebben oneindig veel aan U te danken;
dank, Heere, dat U zo Uw leven afstond.

De Schriften getuigden al eeuwen tevoren
van Uw grote zoenwerk op Moria's hout;
omdat U Uzelf gaf, U, Zoon van Zijn liefde,
werd het door de Vader als kostbaar beschouwd.

De schuld weggewassen, de zonden vergeven,
de vrede met God, eeuwig zeker en vast –
dit alles en meer is gegrond op Uw offer,
toen U droeg de straf voor onze zondenlast.

Hoe groot ook de zond' is, Uw offer is groter:
de waarde ervan, Heere, ligt in Uw Persoon.
U bidden wij aan, Lam van God en Verlosser,
U Die nu met recht zit op Gods eigen troon.

Paul Waltersbacher

Christus onze Heere (7)

Er is nog een ander kenmerk en ook een ander karakter van zegen. **'U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders; U zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over'** (Ps. 23:5). Het is niet alleen zo dat het pad door het dal vol schaduw van de dood kan voeren, maar er zijn ook vijanden rondom. **Maar Hij Die bij ons is, is toereikend voor deze moeilijke situatie.** Ze mogen woeden en proberen ons te vernietigen, maar we kunnen met David zeggen: 'U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders'. Hij is de Onderhouder van de Zijnen en zal hun vijanden doen inzien dat zij ondersteund, onderhouden en verzorgd worden door de Heere. De apostel schrijft: 'Want Hij heeft gezegd: Ik zal u geenszins begeven en u geenszins verlaten; zodat wij vrijmoedig durven zeggen: [De] Heere is mij een Helper en ik zal niet vrezem; wat zal een mens mij doen?' (Hebr. 13:5-6). Maar er is nog meer: 'U zalft mijn hoofd met olie' – de zalving van God, de Geest van kracht. En daarom voegt hij eraan toe: 'mijn beker vloeit over'. Ons ontbreekt niets. Nee, onze beker is gevuld, hij vloeit óver met goedheid en genade en dat op een toneel als dit. Dit alles komt doordat wij de Heere als onze Herder hebben, want alles vloeit voort uit Hem – uit wat Hij in deze relatie voor ons is.

Laten we niet vergeten dat dit nú ons deel is. Dat zijn geen zegeningen die wij in de toekomst zullen genieten, maar zegeningen die we nu al hebben. Hoe beperken wij het hart van God door ons ongelooft! Daarom is het zo nodig dat wij Hem Zelf altijd beter blijven leren kennen, dat wij meer ten volle de onmetelijkheid van Zijn genade zullen beseffen en de rijkdom van Zijn voorziening voor ons, terwijl wij door deze woestijn gaan. Wij mogen zeker zeggen: 'De Heere is mijn Herder, mij ontbreekt niets!'

Het slot is eenvoudig, maar tegelijk prachtig: **'Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen** [*niet: hebben mij gevolgd*] **al de dagen van mijn leven'** (vs. 6a). Hoe weten wij dit? Wij weten dit door wat de Heere als onze Herder voor ons is. Het is het vertrouwen in Hem en de kennis van wat past bij Hem, die ons in staat stellen zo te spreken.

Het gaat nog verder: **'Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen** [*of: voor eeuwig*]' (vs. 6b). Alles leidt hiernaartoe. We zijn nu al zo gezegend en genieten nu al zoveel door wat Christus als onze Herder voor ons is, maar we zullen nog volmaaktere vreugden en grotere zegeningen binnengaan wanneer Hij terug zal komen om ons tot Zich te nemen en wij voor altijd met Hem zullen zijn.

Maar de huidige toepassing van deze woorden moet ons niet ontgaan. [Het effect dat genade heeft op het hart, is dat ze ons steeds dichter trekt naar Hem toe uit Wie de genade voortvloeit.](#) En het bewerkt in ons het verlangen om voor eeuwig in Zijn huis te blijven – ja, om voortdurend bij Hem te blijven, in Zijn tegenwoordigheid, voor altijd. 'Eén ding heb ik van de HEERE verlangd, dát zal ik zoeken: dat ik wonen mag in het huis van de HEERE, al de dagen van mijn leven, om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen en te onderzoeken [*of: overdenken*] in Zijn tempel' (Ps. 27:4).

De wegen van genade en liefde van de Heere ontvouwen de lieflijkheid van Hem! Naar Hém wordt ons hart aangetrokken, het wordt opgenomen in de overdenking van Hém. Ons hart vindt geen rust of voldoening dan alleen in de tegenwoordigheid van zijn Voorwerp. Alles – elke zegen – komt samen in Hem. Iedere ziel die dat beseft, verlangt ernaar om altijd met Hem te zijn. Hoe gelukkig zijn zij die de les geleerd hebben dat ze niets verlangen buiten Christus, dat Hij genoeg is om hun hart en gedachten te vullen!

Dat toch de Heere Zelf ons steeds meer van Zijn lieflijkheid zal ontvouwen en ook van het onuitsprekelijke karakter van de zegeningen die ons geschonken zijn, omdat wij door genade in de relatie met Hem als onze Herder zijn gebracht.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

De tien plagen (2,slot)

Exodus 7 tot 12

De tien plagen – een intensivering

Bij de elkaar opvolgende plagen lijkt er een toename in intensiteit te zijn:

De 1^e plaag (water wordt veranderd in bloed) was erg, maar er waren nog steeds 'uitwijkmogelijkheden' (Ex. 7:24).

De 2^e plaag (overall kikvorsen) was omvangrijker. De farao vraagt nu om de plaag weg te nemen (Ex. 8:4).

De 3^e plaag (steekmuggen) was erg pijnlijk; de wijsheid van de waarzeggers faalde, ze maakten het alleen maar erger.

De 4^e plaag (steekvliegen) tastte het hele land Egypte aan (Ex. 8:20). De steekvliegen kwamen zelfs in de huizen. De farao deed de eerste concessie (Ex. 8:21). Deze plaag werd het land Gosen bespaard.

De 5^e plaag (veepest) toont een rechtstreeks ingrijpen van God. De verwoestende gevolgen van de pest treffen het hele land. Het levensonderhoud van de Egyptenaren werd ernstig aangetast, de pest veroorzaakte een snelle dood (verg. Ex. 9:7).

De 6^e plaag (zweren) trof niet alleen het vee, maar ook de mensen. De waarzeggers/priesters konden zich niet meer voor Mozes staande houden (Ex. 9:10-11). God verhardde nu het hart van de farao.

De 7^e plaag is een allesvernietigende hagel, die mens, dier en gewas neerslaat (Ex. 9:25). Deze plaag was zo ernstig dat God er speciaal voor waarschuwde (Ex. 9:19-20). Daarop beledde de farao voor het eerst zijn zonde (vs. 27).

De 8^e plaag (sprinkhanen) was buitengewoon verwoestend (Ex. 10:15). De dieren verslonden alles wat groen was en beroofden de Egyptenaren van hun levensbehoeften, want ook het vee werd getroffen en de mensen hadden geen voedsel meer. De farao beledde opnieuw zijn zonde en smeekte dat de dood hem niet zou treffen (Ex. 10:17).

De 9^e plaag (dikke duisternis) treft heel Egypte, een van de landen met de meeste zonuren op aarde. Als deze plaag langer had geduurd dan drie dagen, zouden in Egypte alle levende wezens (mens en dier) zijn gestorven van dorst of honger, want niemand kon toen nog opstaan van de plaats waar men zich bevond (Ex. 10:22-23).

De 10^e plaag (de dood van de eerstgeborenen) treft de mens in datgene waarop hij bijzonder trots is en waarvoor hij alles zou willen geven. Deze plaag doodde in ieder huis de eerstgeborene. Dit veroorzaakt een hevig gejammer in het hele land Egypte, zoals er nooit eerder geweest was en ook nooit meer zal zijn (Ex. 11:6).

Gerrid Setzer

De tienden (2,slot)

Een ondeugdelijk argument voor het ondersteunen van een ondeugdelijke leer

Degenen die vasthouden aan het geven van tienden, zijn – misschien ongewild – onwetend wat betreft de hemelse roeping van de Gemeente en zij vallen steevast terug op wat er gezegd was voordat de Zoon van God was gekomen. De meeste gelovigen, neem ik aan, zouden niet beweren dat de Christen onder de wet is of is onderworpen aan de wet op de tienden zoals gegeven aan de Levieten in Numeri 18:21,26. Om deze duidelijke dwaling te vermijden, proberen de voorstanders van tienden soms om ons mee te nemen naar de tijd lang voordat de wet door Mozes werd gegeven, naar het tijdperk van de aartsvaders, specifiek naar de tijd toen Abram na het verslaan van de koningen een tiende deel van de bezittingen aan Melchizedek gaf (Gen. 14:20). Hun argument is dat aangezien er lang voor het formeel geven van de wet al tienden werden gegeven, wij ook tienden moeten betalen.

Maar dit argument kan de toets van de Schrift niet doorstaan. De aartsvaders¹ pasten ook de besnijdenis al toe voordat die door de wet geboden werd, maar dit weerhield de apostel Paulus er niet van om de Galaten te waarschuwen voor het gebruik van de besnijdenis. Had niet de naleving van de besnijdenis onder hen ertoe geleid dat de apostel zich verwonderde dat zij van de genade van Christus waren overgegaan op een ander evangelie (Gal. 1:6-7) en uitriep: 'Zie, ik, Paulus, zeg u, dat als u zich laat besnijden, Christus u niets zal baten' (5:2)?

---

¹ Zie Genesis 17:9-14, 23-27. Het feit is dat de aartsvaders (Abraham, Izak en Jakob) de besnijdenis toepasten vierhonderd jaar voordat die door Mozes werd bevolen. Toch noemde Paulus de Galaten 'dwaas' en zei hij dat ze 'betoverd' waren, omdat zij dachten dat ze zich moesten laten besnijden om behouden te worden (Gal. 3:1).

Het is duidelijk dat hoewel de aartsvaders vóór de wet besneden werden, dit Paulus er niet van overtuigde dat het iets te maken had met het christendom, maar dat het in feite in strijd was met het karakter van de hemelse roeping.

Er staat in de Schrift opgetekend dat er vóór de wet slachtoffers en brandoffers werden gebracht. Noach bracht na de zondvloed God een brandoffer² en zelfs al in de tijd van Kaïn en Abel³ werden er offers gebracht.

Vormt dit een bewijs dat de Christen het bloed van stieren en bokken zou moeten offeren? Moge God zelfs de gedachte verhoeden! Deze offers uit vroegere tijden verhinderden de schrijver aan de Hebreëen niet om tegen hun te zeggen: 'Want het is onmogelijk dat bloed van stieren en bokken zonden wegneemt' (Hebr. 10:4). Hieruit blijkt de ondeugdelijkheid van het argument dat aangezien het geven van tienden een oud gebruik is dat teruggaat op de tijd voordat de wet gegeven werd, wij daar ook aan gebonden zouden zijn. Het is belangrijk voor de Christen dat hij begrijpt in welke bedeling hij leeft en daardoor 'het woord van de waarheid recht snijdt' (2 Tim. 2:15).

Een zegen van God kopen

In Genesis 28:13-22 beloofde de Heere aan Jakob dat hij het land Kanaän zou beërven, dat alle geslachten van de aardbodem in hem en in zijn nageslacht gezegend zouden worden en dat Hij met Jakob zou zijn overal waar hij heen zou gaan. Daarna

---

² Genesis 8:20

³ Genesis 4:1-4

verklaarde Jakob dat als God Hem brood en kleren zou geven, hij Hem het tiende deel van alles zou geven. Dit is niet een getuigenis van Jakobs geloof, maar van zijn ongeloof in de onvoorwaardelijke belofte die hem zojuist was gegeven. Kunnen we op grond hiervan zeggen dat wij, die de erfgenamen zijn van de hemelse en betere beloften gebaseerd op het kostbare bloed van de Heere Jezus Christus, God de tienden verschuldigd zijn? **Christus' werk aan het kruis heeft ons volmaakt nabij God gebracht en de gedachte dat wij een financiële schuld bij God zouden hebben is een minachting, of belediging, van dat werk.**

We moeten in deze kwestie nog een ander en ernstiger punt opmerken. In sommige Christelijke kringen wordt geleerd dat als iemand zijn tienden niet betaalt, God hem geen geestelijke zegen zal geven. Simon de tovenaer dacht de gave van de Heilige Geest te kunnen kopen. Petrus' antwoord luidde: 'Uw geld zij met u ten verderve, omdat u gemeend hebt dat de gave van God door geld verkregen wordt' (Hand. 8:20).

Ik kan geen verschil zien tussen de zonde van Simon de tovenaer en datgene wat er vandaag de dag in sommige Christelijke kringen wordt geleerd over het geven van tienden. Nogmaals: dit is geen overdrijving van de situatie, want er wordt werkelijk door sommigen geleerd dat als je niet je tienden betaalt, je zelfs niet eens in Gods tegenwoordigheid kunt komen. Er wordt ook onjuist geleerd dat als iemand op een bepaalde zondag zijn tiende niet betaalt, dit een 'achterstallige tiende' wordt, die alsnog moet worden gegeven samen met de gave op de volgende zondag⁴.

Weten deze leraren niet dat de Schrift ons vertelt dat God 'ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse ge-

---

⁴ Dit was de ervaring van de auteur vele jaren geleden in de denominatie waartoe hij toen behoorde. Sommigen van de gelovigen moesten hun creditcard gebruiken om hun tienden te betalen om zo hun achterstallige tienden te geven en te vermijden dat zij 'God beroofden'. In sommige gevallen raakten ze in de schulden door dit onderwijs!

westen in Christus' (Ef. 1:3)? De gedachte dat wij God in financieel opzicht iets schuldig zijn om gunst bij Hem te verwerven, is een weerzinwekkende leer. Wie zou het wagen aan deze dingen de prijs te verbinden van vergankelijk zilver of goud dat vergaat (1 Petr. 1:18-19)? Als we beseffen dat we voor een prijs gekocht zijn en tot mede-erfgenamen van Christus zijn gemaakt, hoe kunnen we dan denken aan een geldelijke schuld tegenover God? Die gedachte alleen al is een belediging van de Goddelijke genade die God ons door Christus heeft betoond.

God beroven?

Sommige leraars gebruiken Maleachi 3:8-10 om deze leer te ondersteunen: 'Zou een mens God beroven? ... Breng al de tienden naar het voorraadhuis'. Maar laten we, voordat we overhaaste conclusies trekken, eerst naar de context kijken. De profeet roept het overblijfsel van de Joden dat was teruggekeerd uit de ballingschap in Babel, op tot berouw, met de woorden: 'Denk aan de wet van Mozes, Mijn dienaar' (4:4). Ze hadden niet trouw de tienden en de offers naar de tempel gebracht en daardoor was er geen voedsel voor de priesters (3:10). Maar dit heeft een strikt Joods karakter.

Maleachi sluit zijn profetie af met de waarschuwing van God: 'opdat Ik niet zal komen en de aarde met de ban zal slaan' (4:6). Is de Christen 'door de vloek getroffen' of is de Gemeente 'dit volk in zijn geheel' (3:9)? Het voorraadhuis is niet de Gemeente of een bepaalde denominatie, zoals sommigen hebben onderwezen, maar de tempel in Jeruzalem (verg. Deut. 14:23). Dit is een voorbeeld van het verdraaien van de Schrift om alles op de Gemeente toe te passen. Zij die op deze manier bedrieglijk met het Woord van God omgaan, hebben de berisping van de apostel verdiend: 'Zij willen leraars van de wet zijn, zonder te verstaan wat zij zeggen of met stelligheid beweren' (1 Tim. 1:7). Wie de wet van Mozes wil onderwijzen, zal eerst moeten weten op wie die van toepassing is.

Het ware karakter van Christelijk geven

Het Nieuwe Testament, in het bijzonder de Brieven van Paulus, bevat een overvloedige en duidelijke openbaring over het karakter van Christelijk rentmeesterschap en het geven. In zijn afscheidswaarden tot de Efeziërs zegt hij: 'In alles heb ik u getoond, dat men door zo te arbeiden, de zwakken terzijde moet staan, en indachtig moet zijn aan de waarden van de Heere Jezus, Die Zelf gezegd heeft: Het is gelukkiger te geven dan te ontvangen' (Hand. 20:35). Alles wat de Christen heeft, behoort de Heere toe, want we zijn 'voor een prijs gekocht' en we zijn 'niet van [onzelf]' (1 Kor. 6:19-20). **We zijn God niet 10 procent verschuldigd; we zijn Hem 100 procent verschuldigd!**

De Macedoniërs illustreerden het ware karakter van Christelijk geven. Paulus zegt dat zelfs hoewel zij diepe armoede en veel beproeving door verdrukking kenden, zij 'boven vermogen' gaven (2 Kor. 8:2-4). Het is interessant om in vers 5 op te merken dat zij zichzelf 'eerst aan de Heere' gaven 'en [daarna] aan ons door de wil van God'. Met andere waarden: **ze gaven alles**. Wat een stralende toewijding aan de Heere! Vinden we hier ook maar enige gedachte aan een verplichting aan de wet, ofwel levitisch, ofwel aartsvaderlijk? Gaat het niet om het uitstorten van de dankbaarheid van het hart, die bewerkt is door 'Zijn onuitsprekelijke gave' (9:15)?

De Christen behoort te geven voor de dienst aan de heiligen (9:1) en aan hen die dienen in het werk van de Heere (vs. 13-14). Als Paulus tegen de Korinthiërs over dit liefdewerk spreekt, doet hij dat niet 'bij wijze van bevel', maar om 'de echtheid van uw liefde te beproeven' (2 Kor. 8:8).

Het principe voor Christenen is heel duidelijk. Wij moeten geven *naar de mate waarin de Heere ons welvaart heeft gegeven* en dat 'niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief' (1 Kor. 16:2; 2 Kor. 9:7). We behoren biddend te overwegen welk bedrag we zullen geven. Het is geen kwestie van een wettelijk gebod dat we God een tiende⁵ van ons inkomen verschuldigd zijn – wat een zaak van 'dwang' zou zijn. **Nee, we zijn Hem alles verschuldigd!**

Brian Reynolds

Beweringen over de Christelijke weg getoetst aan de Schrift (1)

De afgelopen jaren zijn er beweringen gedaan die openlijk de weg die wij tot nu toe samen bewandelden achter Christus aan, in twijfel trekken. Ze zijn duidelijk gericht op het bevorderen van gemeentelijke onafhankelijkheid tussen gemeenten. Er wordt een beroep gedaan op de Heilige Schrift, maar het is duidelijk dat veel van de gedane beweringen ontkennend zijn. Dat wil zeggen: er wordt beweerd dat dit of dat *niet* in de Heilige Schrift staat, of dat dit of dat Schriftgedeelte *niet* kan worden toegepast op de huidige situatie. **Deze ontkennende visie is niet alleen gedurfd, maar ook verwoestend.** Bovendien: als iemand beweert dat iets in de Bijbel niet bestaat, moet hij de Bijbel wel heel goed kennen, van de eerste tot de laatste bladzijde. Maar om een bepaald feit (bevestigend) vast te stellen is maar *één* tekst uit de

---

⁵ Dat veel Christenen tien procent aanhouden als hun richtlijn voor het geven, is niet wat ik in dit artikel bekritiseer, want die gewoonte is aanvaardbaar als het biddend wordt gedaan. Maar ik betoog tegen het onderwijs dat de gelovige zich onder de oudtestamentische wet op de tienden bevindt. Ons geven hoort voort te komen uit een hart vol liefde en dankbaarheid, gedreven door de Heilige Geest en niet door een wettelijk gebod.

Schrift nodig. Dit zou ons aan het denken moeten zetten! Vanaf het begin is het het karakter van de 'slang' geweest om te ontkennen: 'U zult zeker niet sterven'.

Dat de Schrift inderdaad over bepaalde dingen niets zegt, is natuurlijk waar en is altijd onze aandacht waard. Maar we moeten hier waarschuwen voor een ontkennende geest.

Deze geest toont zich ook in het feit dat bepaalde uitspraken van de Schrift worden ontkracht met het argument dat de situatie van toen niet vergelijkbaar is met die van vandaag en dat de uitspraken 'dus' niet op ons vandaag zouden kunnen worden toegepast. Als dit het geval zou zijn, zouden we grote delen van de Schrift aan de kant kunnen schuiven.

Zeker, bepaalde situaties onder Christenen in het begin bestaan vandaag niet meer. Zo bestaat er voor ons vandaag nauwelijks een gevaar zoals dat er ooit voor de Korinthiërs was, om in verbinding te komen met demonen door het eten van aan afgoden geofferde dingen (1 Kor. 10). Maar *de principes die God in Zijn Woord heeft neergelegd en waardoor Hij het verkeerde gedrag van toen corrigeerde, blijven dezelfde en kunnen altijd worden toegepast*. Ook wij kunnen met iets kwaads in verbinding komen door ergens alleen maar uiterlijk aan deel te nemen, ook al doen wij dat kwaad zelf helemaal niet. Dit wordt ons niet alleen getoond in 1 Korinthe 10, maar ook in de tweede Brief van Johannes (vs. 10-11).

Maar niet alleen moeten de beginselen van Gods Woord steeds in acht worden genomen, er is nog een andere kant: *in een bewering over de gemeenschappelijke weg mag men het principe dat in een bepaald Bijbelgedeelte is weergegeven, ook niet beperken tot die ene omstandigheid die toen aanwezig was en aanleiding gaf om dat principe op te schrijven*. Dat zou ook een ontoelaatbare beperking van het gezag van het heilige Woord van God

betekenen. Aan deze neiging mogen wij zelfs niet één enkel moment ruimte geven, want wie van ons is bevoegd om te bepalen tot wie het Woord van God spreekt en tot wie niet? Laten we het hierbij laten: **God spreekt door Zijn Woord tot ons – tot ons in onze omstandigheden van nu!**

Wij willen nu enkele van dit soort beweringen in het licht van de Heilige Schrift onderzoeken op hun waarheidsgehalte.

Bewering nr. 1: het Nieuwe Testament spreekt niet over 'gemeentelijk kwaad'.

Zeker wel! Er wordt wel degelijk over gesproken! Wat zijn *sekten* anders dan een kwaad op kerkelijk terrein? Sekten behoren tot de werken van het vlees en liggen moreel gezien op één lijn met afgoderij, toverij, afgunst, moord (Gal. 5:19-21). Maar terwijl bijvoorbeeld afgunst een verkeerde houding op zuiver *persoonlijk* vlak is, betreffen sekten de *gemeenschappelijke* weg van Gods kinderen. Je kunt in je eentje geen sekte vormen. Sekten of partijvormingen (1 Kor. 1:12) kunnen uiteindelijk leiden tot een uiterlijk zichtbare scheiding; ze ontstaan wanneer men zich niet op Christus focust, maar op bepaalde broeders of wanneer men een bepaalde leer aanhangt en deze tot het centrum van een eigen systeem maakt.

Dit soort ontwikkelingen zijn volledig in strijd met de wil van God. Let maar eens op hoe de Heilige Geest na de trieste opsomming in Galaten 5 toevoegt: 'dat wie zulke dingen doen, het koninkrijk van God niet zullen beërven' (vs. 21)! In zijn tweede Brief spreekt de apostel Petrus over 'verderfelijke sekten' en noemt hij 'valse leeraars' als de aanstichters ervan (hfdst. 2:1).

Bewering 2: het Nieuwe Testament onderwijst dat plaatselijke gemeenten afhankelijk zijn van Christus, maar niet van elkaar.

Deze bewering hangt nauw samen met de vorige en is al net zo onwaar, tenminste het tweede deel ervan. Laat eerst dit gezegd zijn: in het Nieuwe Testament wordt getoond of onderwezen dat plaatselijke gemeenten *niet onafhankelijk van elkaar* zijn.

Ook de voorbeelden uit Handelingen 8, 11 en 15 bewijzen dit. **God staat geen onafhankelijkheid tussen de gemeenten toe.** In hoofdstuk 15 ging het bijvoorbeeld om de vraag of gelovigen uit de volken besneden moesten worden en de wet van Mozes moesten houden (vs. 1,5). Hoewel er in Antiochië, waar de vraag werd opgeworpen, een gezonde gemeente bestond en hoewel de apostelen Paulus en Barnabas daar toen verbleven, stond God niet toe dat deze vraag door hen werd opgelost. Nee, ze moesten naar Jeruzalem en daar werd deze kwestie besloten. Op die manier werd de eenheid bewaard en werd een opsplitsing in twee verschillende blokken voorkomen, een Joods en een Grieks blok. De eenheid van de gelovigen in het begin wordt onderstreept door het feit dat Paulus en Timotheüs de steden langsgingen waar zich gemeenten bevonden en *hun de besluiten mededeelden die door de apostelen en oudsten in Jeruzalem waren vastgesteld* (hfdst. 16:4).

Het begin van gemeentelijke onafhankelijkheid en dus van kerkelijk kwaad (zie punt 1) gaat terug tot de gemeente in Korinthe. En dit is het moment waarop we moeten bespreken wat we bedoelen als we het woord 'onafhankelijk' gebruiken.

In onze taal heeft 'onafhankelijk' verschillende betekenissen, al naar gelang de context waarin het wordt gebruikt. Voor de relaties waar we het nu over hebben, is de betekenis:

onafhankelijk: *voor zichzelf bestaand; op zichzelf staand, los van iets of iemand.*

Maar in deze betekenis zijn individuele gelovigen of gemeenten dus juist *niet* onafhankelijk van elkaar, ze staan *niet los* van elkaar.

Dit over het hoofd zien was precies de fout van de gelovigen in Korinthe. Sommigen wilden Paulus als hoofd van hun partij, anderen kozen Apollos enzovoort (1 Kor. 1:12 e.v.). Zo maakte de ene groep zich los van de andere en ontstonden de bovengenoemde partijen. Met tegenzin is Paulus gedwongen hen te berispen: is Christus soms verdeeld? Zie vers 13. **Alles, geliefde vrienden, wat ertoe neigt dat Christus in de praktijk verdeeld wordt, is kerkelijke onafhankelijkheid, is kwaad.** Wanneer beoordelingen die door gemeenten zijn gedaan, niet worden aanvaard, maar ondermijnd, behoort dat tot dezelfde categorie: onafhankelijkheid. Wij mogen onafhankelijkheid niet tolereren, want Gods Woord kent geen onafhankelijke gemeenten.

Bewering nr. 3: het beeld van het ene lichaam (Rom. 12:5; 1 Kor. 12 e.a.) kun je niet in overeenstemming brengen met de waarheid van gemeenten. Plaatselijke vergaderingen passen niet in dit beeld.

Ook deze bewering doorstaat de toets van Gods Woord niet. Is iemand die deze bewering doet, vergeten wat wij zondag op zondag aan de tafel van de Heere doen? Wanneer wij deelnemen aan het ene brood, drukken wij dan niet de waarheid uit dat 'wij, de velen, één brood, één lichaam zijn' (1 Kor. 10:17)? En waar gebeurt het breken van het brood? In de plaatselijke gemeente. Maar dat wat er in de plaatselijke gemeente gebeurt, heeft betrekking op het hele lichaam van Christus. Elke plaatselijke gemeente mag in haar plaats de uitdrukking zijn van het ene lichaam.

Daarom wordt er gezegd tegen de gelovigen in Korinthe, dat wil zeggen tegen de plaatselijke gemeente daar: 'Maar u bent [het] lichaam van Christus, en ieder afzonderlijk leden' (1 Kor. 12:27). Hoe kan iemand dan beweren dat plaatselijke gemeenten niet passen in het beeld van het ene lichaam? Ze horen onlosmakelijk bij elkaar!

Elke plaatselijke gemeente heeft naar Gods gedachten een zichtbare uitdrukking wanneer zij samenkomt. De gelovigen in een plaats komen samen 'als gemeente', wat betekent: in het karakter van de gemeente (1 Kor. 11:18; 14:23). Hoewel het samenkomen iets plaatselijks is, draagt dit samenkomen het karakter van de hele Gemeente. Deze verving van het plaatselijke aspect met het allesomvattende aspect is tegelijk heel belangrijk en heel kostbaar. Ze wordt ook onderstreept door het feit dat de apostel Paulus zich in de aanhef van zijn Brief weliswaar eerst richt tot de 'gemeente van God die in Korinthe is', maar die (plaatselijke) vervolgens meteen verbindt met alle ware Christenen op aarde, namelijk 'met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen' (hfdst. 1:2).

Laten we vasthouden: de plaatselijke gemeente representeert het geheel; ze is de uitdrukking van het ene lichaam en wordt niet gezien als onafhankelijk daarvan! Het is de bedoeling van de vijand ons te beroven van deze zienswijze.

Daarom worden wij vermaand ons te beijveren om 'de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede: één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping' (Ef. 4:3-4).

De Geest van God wil ons in praktijk en leer altijd brengen tot de erkenning van dat wat Hij geschapen heeft en dat is hier het feit dat er één lichaam is. Als dat niet meer voor onze harten staat, hebben we een verkeerd idee over eenheid.

Voor onze geestelijke voorvaders was de waarheid van het ene lichaam van Christus zo groot en kostbaar dat zij daarom de kerkelijke systemen verlieten om alleen tot de Naam van de Heere Jezus vergaderd te zijn. Vandaag de dag lopen wij het gevaar juist de omgekeerde weg te gaan, omdat blijkbaar voor velen onder ons deze waarheid haar waarde grotendeels verloren heeft.

(Wordt vervolgd).

Christian Briem

Wie is de kleine hoorn uit Daniël 8?

Het terrein van de gebeurtenissen van Daniël 8 ligt in het verre oosten. De algemene bedoeling van het hoofdstuk is duidelijk. De ram met de twee horens (vs. 3,20) is de Medo-Perzische macht. Hij breidt vanuit het oosten zijn overwinningen uit naar het westen, het noorden en het zuiden, onderwerpt koninkrijken en handelt in trotse eigenwil.

Vervolgens wordt de aandacht gevestigd op een geitenbok uit het westen, met 'een aanzienlijke hoorn tussen zijn ogen'. Wie is deze macht die de Perzische macht treft, hem de heerschappij over de wereld betwist en deze machtige tiran van het oosten met succes vernietigd? Gabriëls uitleg is kort en duidelijk. 'Die harige bok nu is de koning van Griekenland, en de grote hoorn die tussen zijn ogen is, is de eerste koning' (vs. 21).

Geschiedenis is nuttig op haar plaats, maar als erop aangedrongen wordt als noodzakelijk om de Schrift te begrijpen, als ze erbij gehaald wordt als de vertolkster van het Woord van God, dan moeten we zowel het principe als de vertolking onmiddellijk verwerpen als volkomen onjuist en tot oneer van de Geest van

God. De Heilige Geest alleen is bekwaam 'de diepten van God' te onderzoeken en Hij alleen is ook de kracht waardoor deze 'diepten' aan ons meegedeeld en door ons ontvangen kunnen worden (1 Kor. 2:9-16).

Een tweevoudig kwaad is het resultaat van dit foutieve systeem als het wordt toegepast op de profetische Schriften. Ten eerste is de profetie geen profetie meer als het door de profane geschiedenis moet worden verklaard, want vervulde profetie is alleen maar geschiedenis. Ten tweede verliest het profetische Woord zijn praktische waarde en kan ik er geen acht op geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats (2 Petr. 1:19), als het alleen zou kunnen worden begrepen door het miserbare licht dat de geschiedkundige geschriften van geleerden ons verschaffen.

We kunnen er naar waarheid wel aan toevoegen dat een groot deel van de Bijbel een gesloten boek zou zijn voor de meeste mensen, als het door het onzekere licht van de geschiedenis zou moeten worden verklaard. De profetieën van Daniël, de visioenen van Ezechiël en de Openbaring van Johannes kunnen echter allemaal door dezelfde kracht – de Heilige Geest – begrepen worden, als waardoor ik de betekenis van de eenvoudige maar buitengewoon mooie woorden van de Heere Jezus uit Johannes 14 begrijp.

De snelle en verwoede aanvallen van de beroemde staatsman en veldheer, Alexander de Grote, waren hoofdzakelijk bedoeld als vergelding van de vroegere belediging en schending van zijn volk; ze worden door een paar rake streken van de Goddelijke pen levendig voorgesteld en dat niet *na* de gebeurtenissen, maar aanzienlijke tijd vóórdát de Griekse en zelfs de Perzische macht groot werd of leek te worden!

Dan volgt de snelle, uitgestrekte groei van het Griekse rijk onder zijn beroemde 'eerste koning'. 'En de geitenbok maakte zich uitermate groot; maar toen hij sterk geworden was, brak die grote hoorn' (vs. 8). Toen Alexander op het hoogtepunt van zijn macht stond, toen een veroverde wereld aan zijn voeten lag, toen koningen en vorsten vanaf de Ganges tot de Middellandse Zee zijn heerschappij erkenden en hun kronen en koninkrijken uit zijn hand ontvingen, toen een wereldrijk dat in macht en uitgestrektheid ongevenaard was, in de loop van twaalf jaar was opgebouwd – tóen werd deze beroemde veldheer en staatsman weggenomen in de volle kracht van zijn leven, hij was nog maar 32 jaar oud.

Alexander bezat in opmerkelijke mate de essentiële eigenschappen voor het oprichten en handhaven van een uitgestrekt wereldrijk, maar deze kwaliteiten bleken in zijn generaals die na zijn dood ruzie maakten over de macht, op trieste wijze te ontbreken.

Twee van de vier koninkrijken die na de verbrokkeling van het rijk ontstonden, nemen in het profetische Woord een belangrijke plaats in. Dit zijn het Syrische en het Egyptische koninkrijk, waarvan de heersers de koningen van het Noorden (Syrië) en de koningen van het Zuiden (Egypte) genoemd worden, zie Daniël 11. Maar het is belangrijk om hier op te merken dat de stad Jeruzalem en het land Judea de middelpunten vormen van deze aardse handelingen en raadsbesluiten van God.

Trotse Ottomanen stapten eeuwenlang met opgeheven hoofd door de straten van die wonderbare stad die de Heere zo liefhad en waarover Hij weende. De niet-Jood kijkt verachtelijk naar de ineengedoken Jood die droevig weent bij de klaagmuur. Maar God heeft betere dingen voor met Zijn verstrooide volk. 'Zeer heerlijk-

ke dingen worden van u gesproken, stad van God!' (Ps. 87:3). En God heeft Zijn ogen 'gedurig' op Zijn land en volk (Deut. 11:12; zie ook 1 Kon. 9:3b). Neem Jeruzalem als uitgangspunt en u stelt dan dadelijk met juistheid en nauwkeurigheid vast wat het noorden, het zuiden, het oosten en het westen is. In vers 9 en 10 zien we dan hoe deze beroemde 'kleine hoorn' uit het noorden komt, 'het sierlijke land' binnenvalt (Judea), de burgerlijke en godsdienstige leiders van de Joden (het leger van de hemel, de sterren) vernietigt en 'de waarheid op de aarde' neer werpt.

Wie is deze verschrikkelijke en wrede vijand van de Joden? Ik denk dat het duidelijk ziet op Antiochus Epiphanes, de koning van het Noorden (van Syrië), die een grenzeloze haat tegen de Joden had. Wat in vers 9 en 10 en de laatste twee regels van vers 12 aan hem wordt toegeschreven, is eenvoudig een zaak die historisch nauwkeurig vervuld is. Maar als Gabriël het gezicht gaat uitleggen, zegt hij duidelijk: 'Dit gezicht zal zijn tot de tijd van het einde'. Het moet inderdaad nu al begrepen worden (vs. 16), maar de volledige vervulling ervan is in de tijd van het einde (vs. 17).

In vers 23 wordt over een koning gesproken, het antitype of toekomstige tegenhanger van Antiochus. Het karakter en de daden van deze koning, 'stijf van aangezicht', worden in de verzen 23 tot en met 25 beschreven, ook in Jesaja 10 als de Assyriër en in Jesaja 28 als de overvloeiende gesel. Hij is de koning van het Noorden, de grote politieke vijand van de Joden in de laatste dagen.

Verdere mededelingen over deze koning, evenals ook over de koning van het Zuiden, vinden we in hoofdstuk 11. Judea is altijd het aanvalsdoel van deze koningen geweest; over het algemeen behoorde het aan één van deze beide machten toe. Het opnieuw verschijnen van deze koninkrijken, hun wederkerige haat ten opzichte van elkaar en hun gemeenschappelijke afkeer van de antichrist die koning in Judea zal zijn, worden in hoofdstuk 11 uitvoerig beschreven.

Men moet bedenken dat de loop van de vier wereldrijken één groot onderdeel van de profetische waarheid vormt. Daniël 7 en de Openbaring houden zich hoofdzakelijk met dat deel van het profetische gebied bezig. Maar er is nog een andere groep volken buiten de westelijke machten, waarvan de koning van het noorden, of de 'kleine hoorn', de leider is. De westelijke machten zullen de zaak van de Joden als natie gunstig gezind zijn en een verbond met hen sluiten. De noordoostelijke machten daarentegen zullen zich inspannen om Israël als volk volkomen te vernietigen. De kleine hoorn van hoofdstuk 7 is de grote leider in het westen. De kleine hoorn van hoofdstuk 8 de leider van het noordoosten. Daarom wordt in dit hoofdstuk niet naar het eerste (het Babylonische) en ook niet naar het vierde (het Romeinse) rijk verwezen.

Walter Scott

Mag een vrouw alleen huishoudelijke taken uitvoeren?

Kan uit de woorden van Titus 2:5 'te zorgen voor hun huishouden' afgeleid worden dat een getrouwde vrouw geen baan mag hebben?

'Te zorgen voor hun huishouden' is de vertaling van één Grieks woord (*oikourgos*⁶) dat een samenstelling van 'huis' en 'werk, arbeid' is. Dit woord komt in het Nieuwe Testament alleen in Titus 2:5 voor. De woordenboeken vertalen het met 'huiselijk, huishoudelijk, voor het huis zorgend of behoedend'.

---

⁶ Zie hiervoor: <http://biblehub.com/greek/3626.htm>

Noch uit de oorsprong, noch uit de betekenis van dit woord kan het idee worden afgeleid dat hier iets anders dan de huiselijke⁷ taak van een getrouwde vrouw bedoeld wordt. In 1 Timotheüs 5:14 schrijft Paulus met betrekking tot jonge weduwen: 'Ik wil dan dat jonge [weduwen] trouwen, kinderen krijgen, hun huis besturen'.

Het huishouden en het gezin hebben voor de gelovige, getrouwde vrouw immers de eerste en belangrijkste plaats, ook als dit vaak moeite en opoffering kost. Het is daarom in tegenspraak met de leer van de Bijbel als een baan voor een getrouwde vrouw en moeder *belangrijker* is dan het huishouden en het gezin.

Dat betekent echter niet dat een vrouw geen baan mag hebben. In Handelingen 16:14 lezen we over de purperverkoopster Lydia. De ervaring leert dat het voor jonge en niet getrouwde zusters gepast is om een geschikt beroep te leren dat past bij hun capaciteiten en interesses.

In het huidige goddeloze tijdperk is het echter bijna taboe dat een vrouw alleen aan haar huishouden en haar gezin toegewijd is. Als gelovige getrouwde vrouwen of moeders, zonder andere bijzondere noodzaak, hun beroep uitoefenen en daardoor hun gezin op de tweede plaats komt, is dat erg jammer. Dit kán bijna niet zonder gevolgen blijven voor hun geestelijk leven, evenals voor het geestelijk leven van haar gezin en in het bijzonder van haar kinderen.

A. Remmers

---

⁷ Noot van de redactie: let er wel op dat 'huiselijk' veel verder gaat dan huishoudelijke taken. Een vrouw en moeder is geen sloof of poetsvrouw, maar heeft een voorrecht om (zonder twijfel samen met haar man) van haar huis een thuis te maken, een veilige thuishaven voor het hele gezin.

Geen oecumene, maar oordeel (1)

Een waarschuwend woord

Sinds deze waarschuwing in 1896 werd geschreven, heeft de krachtige roep tot hereniging van de Christenheid steeds sterker en nadrukkelijk geklonken, zowel van de kant van godsdienstige als van politieke leiders. De Schrift voorzegt dat deze oecumenische coalitie zal worden gevormd en dat ze uiterlijk voor een tijd zal bloeien, maar dat ze gedoemd is tot een opzienbarende vernietiging door het oordeel van de Heere. De ernstige waarschuwing van br. Kelly wordt opnieuw gepubliceerd met de oprechte wens dat de lezers elk contact met dit onheilige oecumenische stelsel mogen vermijden.

We passen bewust de genoemde aantallen katholieken, anglicanen en protestanten niet aan – maar laten dit appel tot ieders hart spreken.

Het hoeft niemand te verbazen dat een bekwaam en ervaren politicus van onze dagen (Mr. Gladstone, 1896) in een brief aan de aartsbisschop van York de verwachtingen van hen die uitzien naar een hereniging van de Christenheid, tot uitdrukking heeft gebracht. Sommigen waren hier niet op voorbereid en zijn pijnlijk getroffen door de toon die overal heel eerbiedig is ten opzichte van de Paus, om het zacht uit te drukken. Maar in feite is Mr. Gladstone meer in overeenstemming met zichzelf dan bij de meest brandende kwesties die hij ooit benaderd heeft. De Christenheid is altijd een geliefkoosd idool geweest. Daarin is hij nog steeds niet veranderd.

Nu, als we de Schrift geloven, dan is de Christenheid geestelijk gezien een ruïne en dat volgens de belijdenis van bijna iedereen. De Paus, om met hem te beginnen, erkent dit in zijn veelvuldige anathema's en in feite doen mr. Gladstone en allen die verlangen naar hereniging, dit ook. Als de toestand in overeenstemming

zou zijn met God, dan zou er voor geen van beiden plaats zijn. Nog veel dieper wordt de ruïne beseft door hen die gewoon zijn in zak en as de zonden te belijden die er de oorzaak van waren.

Door Gods instelling hadden alle heiligen sinds Pinksteren oorspronkelijk maar één gemeenschap. Er mochten duizenden of tienduizenden zijn die geloofden (Hand. 21:20), maar zij vormden 'de gemeente van God in Jeruzalem', in Antiochië, in Korinthe, in Efeze. Zo was het overal in apostolische tijden, conform Gods gedachten. Er waren natuurlijk gemeenten in verschillende provincies of landen. Maar juist daardoor werd het evangelie overal gepredikt, terwijl de Heere mee werkte met hen die predikten (Mark. 16:20; Kol. 1:6,23). De gelovigen over de hele aarde werden samen opgebouwd als het huis van God, de Gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid.

Volgens een ruwe schatting van de mensen die een Christelijke belijdenis hebben, moeten er 216 miljoen rooms-katholieken zijn, maar er zijn 137 miljoen anglicanen, lutheranen, hervormden en andere protestanten en 97 miljoen die Grieks-orthodox of anders zijn, met Nestorianen, Kopten, Ethiopisch-Orthodoxen, enzovoort. Er zijn ten minste evenveel mensen buiten het rooms-katholicisme die de naam Christen dragen als er binnen, hoewel deze kerk zelf veel meer mensen bevat dan enig ander afzonderlijk kerkgenootschap.

Maar er is geen eenheid. Wat een ongegronde 'claim' tegenover deze feiten! Het is eveneens zeker dat er altijd een heilige eenheid van de gelovigen in de waarheid moet zijn en dat die helaas eeuwen geleden heeft opgehouden te bestaan. Daarom is deze claim nu bewijsbaar foutief en de afwezigheid ervan een duidelijk bewijs van het verval. De algemeenheid van de zichtbare kerk is een zelfvoldane droom.

Als het apostolische karakter in historische zin van belang is, dan is het duidelijk dat Rome niet kan wedijveren met Oosterse gemeenten die, gegrond door de één of andere apostel, geleid werden door Johannes, de laatste apostel. Rome had nooit apostelen behalve als gevangenen of om er te sterven; de gemeente daar werd door niemand van hen gesticht of geleid. Wat dit betreft is de Schrift beslist en duidelijk.

Er zijn op een menselijke manier veel argumenten aangevoerd voor apostolische of pauselijke successie. Maar wat de gelovige van het begin tot het eind in de Schrift ontmoet, is de vruchteloosheid en het falen van de mens, het doet er niet toe wanneer, waar of hoe hij door God op de proef is gesteld en het maakt ook niet uit wat voor voorrechten hem geschonken waren. Zo was het met Adam, met Noach, met Abraham, met Mozes, Aäron en Israëel, met Saul, David, Salomo, met Nebukadnezar en ieder ander hoofd van de volken. God schoot in geen enkel opzicht tekort, maar ondersteunde het geloof ondanks het falen van de Zijnen, maar toch faalde de mens onder elke vorm van beproeving.

Ondertussen wees God op de tweede Mens, Jezus Christus, Die niet alleen volmaakt standhield, maar ten slotte op een heerlijke manier alle titels tentoon zal spreiden die in de eerste mens en zijn zonen zijn afgebrokkeld. Hij is de laatste Adam, de Eerstgeborene van de hele schepping, Heerser van de aarde, het Zaad van de vrouw en van de belofte, Priester op Zijn troon, Koning in Sion, de Zoon des mensen Die alle volken, natiën en talen zullen

dienen in de toekomstige eeuw en op de toekomstige bewoonbare aarde.

Maar vormt de Gemeente dan geen uitzondering op de wet van het menselijke falen en mislukken? Absoluut niet. Daarom lezen we ook de belangrijke waarschuwing (en dat opmerkelijk genoeg aan de heiligen in Rome, door de grote apostel van de volken) dat ze niet wijs moesten zijn in hun eigen oog (Rom. 11). Als de belijdende Christen uit de volken niet in de goedertierenheid van God bleef, zou hij ook worden afgehouden, zoals met de Joden was gebeurd (vs. 22).

Is iemand zo blind, hardnekkig of trots om nog te beweren dat de Christenheid in Gods goedertierenheid gebleven is? Zou de Paus dat ooit bevestigen van die andere helft van de gedoopte Christenheid (de niet-katholieken)? Zou de protestant zoiets zeggen van de roomse meerderheid? Zou de vrome anglicaan het van zijn eigen gemeenschap zeggen? Zou een Godvrezende niet-anglicaanse protestant durven verdedigen dat zijn groep of enige andere groep onschuldig is? Maar al zou een mens zoiets ook durven beweren, dan nóg spreekt de Schrift een onverzettelijk 'ook u zult worden afgehouden' uit, terwijl er geen enkel verzachtend woord op enige andere plaats te vinden is, maar integendeel zelfs nog ernstiger bedreigingen.

(Wordt vervolgd).

W. Kelly

Jeruzalem

Het in Openbaring 21 en 22 genoemde 'nieuwe Jeruzalem' is de samenkomst waar God bij de mensen (alle overige verlost) woont. Het wordt ook wel de 'tent van God bij de mensen' genoemd. Dat wil zeggen dat het nieuwe Jeruzalem uit verlost

mensen bestaat in wie en waarbij God woont, zoals eens in de tent der samenkomst en in de tempel bij de Israëlieten (verg. Openb. 19:7 met 21:2-9; zie 2 Kor. 11:2; Ef. 5:25).

In tegenstelling daarmee lijkt het 'Jeruzalem dat boven is' (Gal. 4:26), de 'stad die fundamenten heeft' (Hebr. 11:10), de 'stad die Hij voor hen gereedgemaakt had' (Hebr. 11:16), 'stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem' (Hebr. 12:22) over een plaats te spreken waarin de gelovigen zullen komen, maar waar niet alleen wij, maar ook de gelovigen van het Oude Testament zich zullen bevinden (Hebr. 11:10).

Dit wordt bevestigd door het feit dat ook Abraham (en de gelovigen uit het OT) deze stad verwachtte. **Daarom is het hemelse Jeruzalem iets wat alle gelovigen van alle tijden gemeenschappelijk bezitten, in tegenstelling tot het *nieuwe* Jeruzalem, dat alleen de Gemeente omvat.** Alle gelovigen van alle tijden hebben nieuw leven ontvangen en bezitten de hoop op de heerlijkheid boven. De vervulling van dit hemelse deel is het 'hemelse Jeruzalem'.

We zien dat ook duidelijk in Gods Woord. Vanaf Openbaring 4 worden bijvoorbeeld de vierentwintig oudsten als representanten van de gelovigen uit de tijd van het Oude Testament en de Gemeente verenigd om de troon van God en van het Lam gezien, dat wil zeggen: ze hebben hier een gemeenschappelijk deel. Maar vanaf Openbaring 19, waar de bijzondere positie van de bruid ingesteld wordt, worden de vierentwintig oudsten niet meer genoemd, maar twee 'groepen': de bruid en 'zij die geroepen zijn tot de maaltijd van de bruiloft van het Lam' (Openb. 19:7-9).

Arend Remmers

Uit: Lexikon der Symbole und Bilder der Bibel

Vang de vossen!

'Vang voor ons de vossen, de kleine vossen die de wijngaarden te gronde richten, nu onze wijngaarden bloeien' (Hoogl. 2:15).

Hoe genadig verbindt de geliefde zich met zijn verloofde in de zorg voor de wijngaard: 'vang voor ons' en 'onze wijngaarden'. De wijngaarden beginnen net in bloei te komen, de ranken zijn nog groen en zacht en ze moeten beschermd worden. De kleine vossen hebben scherpe tanden en al zijn ze klein, ze zijn ook listig en kunnen grote schade aanrichten aan de ranken. Gedurende de kaalheid en dorheid van de winter is er voor de vossen geen beschutting in de wijngaarden. De bladloze tak is niet uitnodigend. Maar met het herlevende voorjaar vinden ze overvloedige beschutting en gunstige gelegenheden om hun ravage aan te richten.

Behoed, dan, mijn ziel, de toestand van je eigen hart. Blijf in de ware Wijnstok en onttrek uw voeding aan Zijn wortels. Zo zult u veel vrucht dragen tot heerlijkheid van de Vader. In tijden dat de Heere verfrissing geeft en in tijden van grote opwekkingen is er dubbele reden tot waakzaamheid. Het is werkelijk verheugend om de ontspruitende knop te zien en de zich ontvouwende bloesems, maar de bewaarder van de wijngaard heeft meer te doen dan alleen het mooie in zich opnemen. Hij moet bedacht zijn op de listige indringer die zich schuilhoudt tussen het weelderige gebladerte van de wijnstokken om te misleiden en te vernietigen.

Laat uw gedachten nu eens gaan over vele jaren van ervaring – hebt u niet heel wat goede wijnstokken gezien die voor het hele seizoen werden aangetast door de geraffineerdheid van hem die op de loer ligt om te misleiden? O, hoe hartverscheurend zijn dergelijke teleurstellingen!

A. Miller

Serie 'Bijbelse basis'

Een stevig fundament! Pijlers van het geloof

door C. Briem

We leven in een tijd waarin de fundamenteën van het Christelijke geloof aangevallen worden. Satan zet alles op alles om te verwoesten wat er nog van God in deze wereld zichtbaar is. In het bijzonder is hij erop uit om de grondslagen van het echte Christendom te vernielen. Daarom is het van belang om de fundamenteën van het Christelijke geloof te kennen.

De fundamenteën die in dit boek overdacht worden zijn:

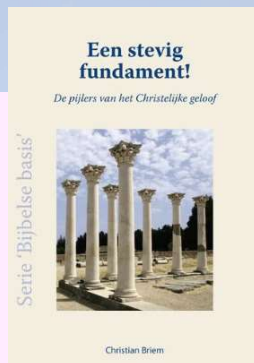
- De inspiratie van de Bijbel
- De Persoon van Christus als God en Mens
- Het verzoeningswerk van Christus
- De opstanding van de Heere Jezus Christus

Zonder deze pijlers bestaat er geen Christelijk geloof en daarom is het belangrijk ze te kennen!

Bestelcode: 3234

Aantal bladzijden: 112

Prijs: € 6,95

Nadenkertje

Interessant genoeg krijgen beroemde persoonlijkheden in hun eigen land vaak weinig aandacht. Zo was het ook op 20 juli 1969, toen de astronaut Neil Armstrong (1930-2012) als eerste mens voet op de maan zette. Van hem stamt de bekende uitdrukking: *'Het is een kleine stap voor de mensen, maar een reuzensprong voor de mensheid'*. Armstrongs overgrootvader kwam uit Ladbergen in Noordrijn-Westfalen. In die plaats nam men echter nauwelijks nota van de maanlanding – want velen gaven er de voorkeur aan om het plaatselijke schuttersfeest te vieren.

Ruim 2000 jaar geleden werd er Eén geboren Die ook door velen niet opgemerkt werd, Die ze miskenden. Voor hen had Hij 'geen gestalte of glorie' en als ze Hem aanzagen, was er geen gedaante dat ze Hem begeerd zouden hebben (verg. Jesaja 53:2). Zij verwierpen Hem, leverden Hem over, kruisigden Hem omdat ze Hem niet wilden!

U weet over Wie we het hebben: **over Jezus Christus, de Zoon van God, Die Mens werd, hier leefde en goed deed en Die verworpen en gekruisigd werd.** Onbegrijpelijk! Nu was God Mens geworden – en de mensen negeerden en verwierpen Hem. En hij was nog wel gekomen omdat Hij ons mensen wilde redden en met God verzoenen.

Ook nu zijn er mensen die Jezus Christus links laten liggen, die Hem onverschillig behandelen. De Ladebergers van toen hebben slechts een unieke gebeurtenis uit de wereldgeschiedenis gemist – misschien vervelend, maar niet tragisch. Maar Jezus Christus en Zijn reddende daad aan het kruis van Golgotha te 'missen' of te 'miskennen' zou fataal zijn.

'En de behoudenis is in geen ander; want er is onder de hemel geen andere Naam Die onder de mensen gegeven is, waardoor wij behouden moeten worden' (Hand. 4:12).